

„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” I. Péter 4: 10.

SÁFÁR

AZ ALBERTIRSAI ÉS A PILISI BAPTISTA GYÜLEKEZET LAPJA. XXIV. évfolyam, 1. szám. 2021. December

Jézus karácsonya

Megszoktuk, hogy karácsonykor mindenkivel foglalkozunk, ajándékot készítünk, fát díszítünk, ünneplünk.

Az evangéliumokból figyelünk a pásztorokra, az angyalok seregére, a csillagra, a napkeleti bölcsekre, még a gonosz Heródes királyra is, de a jászolban nyugvó gyermek Jézus, mintha csak egy szép díszlet lenne számunkra.

Pedig ő mindenestől ott van, teljes testi-lelki valójában közénk jött, hogy velünk legyen Isten Fia! A jászolban gögicsélő "Jézuska" sem kevesebb karácsonykor.

Milyen a te szívedben az idei covidos-évben Jézus karácsonya? Megjelenhet-e ott szelíd, teljes valójában, szívélyes befogadást nyer, hogy nagyra nőhessen benned és életed Ura legyen, vagy csupán raktári díszlet, amit minden karácsonykor előveszel, leporolsz, beállítod a betlehemes színjátékba, gügyögsz neki valamit, aztán visszacsomagolod egy évre megint a raktárba, hogy ne zavarja, ahogy élsz?

Most Jézusnak add ezt a karácsonyt, hogy mindenestől betöltse szíved, életed, a jövő évedet! Legyen az benned, aki a jászolban volt egykor, akit imádtak a pásztorok, akinek hódoltak a háromkirályok. Add neki bizalmadat, készségedet szolgálatára, mint Mária és József, aki mindenestől befogadta az Isten Szentjét!

Amikor sokaknak boldog karácsonyt kívánsz az idén, elsőként Jézust köszöntsd így az életedben!

Boldog karácsonyt kívánok mindenkinek,

Ujvári Ferenc

"...Fiút fog szülni,
akit nevezz el Jézusnak,
mert Ő szabadítja meg népét bűneiből."
Mt 1:21

Áldott ünnepet!

Pihenj meg!

Kifárasztott az élet,
úsznál az árral – a célod felé,
és nyugtalan lelkiismerettel
nézel a közelgő ünnep elé.

Valaha számoltad a napokat,
most szeretnél rajta túl lenni már,
újra hétköznapjaid sodrában.

– Nem veszed észre, mekkora a kár?
Nem lenne jobb... lerogyni a porba,
és elsuttogni magad-vádolón:
“ó én vétkem, én igen nagy vétkem!”

Tedd meg!

Föléd hajol az Irgalom!
Tedd meg, és a szíved lesz a jászol,
amelyben Jézus megszületett...

Lukátsi Vilma

A leghosszabb advent

Mit jelent a várakozás? Kikre vagy milyen dolgokra szoktunk várni? Csak a nagyon fontosokra? Vagy esetleg türelmesebbek vagyunk és már egészen apró dolgokban is képesek vagyunk várakozásra időt áldozni?

Az évnek ezen szakaszán többször vetődnek fel ezek a kérdések. Joggal, hiszen december az adventről szól és minden irányból olyan ingerek érnek bennünket, ami a várásra hívja fel a figyelmet. Várjuk az ünnepeket. A világnak ezen a felén kapunk egy lélegzet vételnyi időt, mielőtt újra a mókuskereket kezdjük taposni. Várjuk az év utolsó napját, amit emlékezetessé kell tenni. Búcsút veszünk évünk jó és rossz napjaitól és elkezdjük kutatni a jövőt. Vajon mi várhat ránk az új évben? Várjuk a karácsonyt. Várjuk a meleg családi összejöveteleket, a távolból haza érkező gyermekeket, unokákat, akik talán olyan messze laknak, hogy évente két három alkalommal látjuk csak őket. Várjuk az ajándékokat, a meglepetések örömet, az élménybeszámolókat.

Akik kicsit „Isten hívőbbek” még talán hálát is adnak az elmúlt évért és a karácsony valódi okára is vetnek egy kósza gondolatot. Akik mindennapi kapcsolatban vannak Istennel és ismerik Jézus Krisztus

életét, tanítását, ígéreteit, azok az adventben gondolnak Jézus újbóli eljövételére is.

Úgy kétezer évvel ezelőtt, Jézus a halála előtt azt mondta tanítványainak: „...újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.”. Ez a kétezer évvel ezelőtt kezdődött advent a leghosszabb az emberiség történetében. Ez nem csak évente egy hónapnyi időre van velünk, hanem minden pillanatában benne élünk. De vajon tényleg minden pillanatában ezt éljük? Pál apostol határozottan hitt abban, hogy élete végén nagy jutalomban részesül, de nem csak Ő hanem mindazok is, „...a kik vágyva várják az Ő megjelenését.”. Vártunk már valamit vágyva? Vártunk már valamit, annyira, hogy számoltuk a hátralévő napokat, órákat? Pál abban hitt, hogy aki ilyen módon éli meg Jézus ígéretének beteljesülését, arra nagy jutalom vár.

Még egy kérdést fel kell tennünk. Hogyan várakozunk, hogyan készülünk az említett

alkalmakra? Erre sokunknak eszünkbe jut, hogy milyen sok teendő van addig, házunk kitakarításától kezdve az ünnepi ebédek, vacsorák előkészítéséig. A vendégeket, látogatókat nem fotelben ülve, kanapén fekvé várjuk, hanem nagyon sokat készülünk és az utolsó pillanatokban talán még jobban kapkodunk, hogy minden úgy nézzen ki, ahogy méltónak találjuk. Talán mondhatjuk, hogy minden évben ez az egyik legaktívabb időszakunk.

Jézus úgy kezdi a korábban említett mondatát „Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek...”. Hiszem, hogy Megváltónk vágyva várja a szemtől szembeni találkozást és folyamatos munkában van, hogy minden elkészüljön Atyánk házában az érkezők fogadására.

Ma a legfontosabb kérdés az, hogyan várjuk a leghosszabb advent beteljesülését? Ha évünk egy-egy eseményét fontosnak érezzük és tevékenyen várjuk, vajon mennyire árazza be aktivitásunk Jézussal való találkozásunk fontosságát?

Süveges Szilárd

Visszatekintő...

- Ha visszatekintesz az elmúlt évre, miért lennél hálás? – kérdeztem Szilvesztert egyik este.
- Azért ez nem olyan nehéz kérdés. -Válaszolta. Én elkerekedett szemekkel néztem, mert azt hittem az.
- Annamari, életben vagyunk. Ez nagy dolog, nem?
- De igen. – válaszoltam.

Ez az évünk a pandémia nélkül is igen mozgalmasra sikerült. Sok döntéssel, lemondással, bátorsággal, nevetéssel és sírással.

Csengén kívül, mindannyian tankönyvek felett ültünk sokat-sokat. Szilveszter – aki a munkahelyének egy teljesen új területén kezdett el dolgozni a nyáron - a mesterképzését csinálja éppen. Én gyógymasszázs vizsgákra készültem. És ahogy, Sári mondaná, „anya, másodikban, már nem „bébis” dolgokat tanulunk.” Tényleg nem. Ahogy ma tanulnak a gyerekek, legyen az második, negyedik, kilencedikes...egyik sem „bébis”. Olyan kihívások

ezek, amelyek bennünket szülőket, sokszor imára, térdre kényszerítenek. Nem baj ez. A sok tanulás és vizsgák mellett néhány évfordulót is megélhettünk. Márciusban volt egy éve, hogy először féltem a munkahelyemen. A Heim Pál Gyermekkórházban dolgoztam. Igen. Már csak múltidő. Nagy volt még akkor a bizonytalanság az egyre hömpölygő járvánnyal kapcsolatban. Sok-sok kérdés jött nap, mint nap, amire ma már választ is kaptunk. Olyan érzés volt bemennem a kórházba, mintha beosztászerűen egyike lettem volna annak az élő sorfalnak, aki várja a halált. Nem hibázhattam, mert a családom életébe kerülhetett volna. (És ezek nem nagy szavak, valóban az volt az imádságom, hogy haza ne hozzuk ezt a kórságot, mert akár fatális kimenetelű is lehet, ha valaki elkapná itthon.)

Úgy alakult, hogy 15 év után fel kellett mondanom. Ennek az évfordulóját októberben éltük meg. Nem keseredtem el, mert ez volt annak az ára, hogy amikor kellett, ott lehessen a gyerekek mellett. És Isten megadta ennek a lehetőségét, amiért hálás vagyok. Melyik iskolásgyermeket nevelő szülő ne ismerné a digitális oktatás csudavilágát? Ma már van úgy, hogy cinkos mosollyal nézünk egymásra, ha ez szóba kerül, nem igaz?

Hála Istennek mindeddig elkerült bennünket a betegség. Noha voltak családtagjaink, akiken átgázolt, olyanok is voltak, akik nem éltek túl. Azt mutatta meg nekem idén az én Istenem, hogy lássam meg azt, hogy Ő az, aki dolgozik a jövőnkön. Aki ismer bennünket egy kicsit közelebbről, az tudja, hogy a biztonság kedvéért igen sok kütyüt szereztünk be annak érdekében, hogy mindent (is) sterilizáljunk, ha kell. Ma már ezen persze mosolygunk. Az igazi biztonságunkat mégsem ezek adják meg nekünk, hanem Isten jelenléte a családi életünkben. Bízhatunk benne. Ezt tapasztaltuk meg 2021-ben.

Van választási lehetőségünk, szabad akaratot kaptunk. Ezért is hálásak vagyunk. Személy szerint, határozottan mondhatom, hogy minden nehéz körülmény ellenére döntöttem úgy, hogy elhiszem Isten nekem adott ígérését. Akkor is, amikor egyhelyben állva nem tudom a következő lépést, mert nem látom még. Ó, hányszor lehettetek ti is hasonló helyzetben...Újra és újra valósággá vált az, hogy aki az Urat szereti, annak minden javára van. És én szeretem.

Arra bátorítanálak kedves testvérem, hogy bízz abban az Istenben, akitől az életedet kaptad!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket.” Jeremiás 29:11-12

Pálya-Dobai Annamária

(20) 21-re lapot húzni?!

Talán meglepő lehet cikkem címe, de amikor elhatároztam, hogy írok a karácsonyi Sáfárba azonnal ez a kérdés vagy kijelentés jutott eszembe, ha a saját életemre gondolok.

Korábban már többször elmondtam, hogy mennyire hálás vagyok a Jó Istennek azért, hogy a 2020-ban kialakult trombózisomban mellettem volt és megtartott, mind a kórházban, mind a rehabilitáció során, ami néhány esetben nem is volt olyan könnyű, egyszerű.

De, nem csak ekkor volt velem, társat is adott mellém a nehéz időszakban, aki velem volt és olyan támogatást kaphattam általa, ami segített abban, hogy fel tudjak gyorsan állni, épülni ebből a helyzetből. Nagyon hálás vagyok azért is, hogy felnyitotta a szemem az Úr, hogy a mellettem álló embert rendelte mellém társamul az életem/életünk útján, bár ezt nem volt könnyű észrevennem.

Én mindig úgy gondoltam, a jövőbelimre, hogy Ő is a baptista elveket vallja majd, hiszen ezt a formát láttam magam körül mindenhol, nagyszüleimnél is, szüleimnél is, nővéreméknél is, és azt is láttam, hogy így lehet a bajokon túl lenni és így lehet együtt az Úrral tevékenykedni.

De ezek az én számításaim voltak, amiktől nagyon nehezen lehetett eltántorítani. Visszagondolva egy komoly betegség és egyedüllét kellett ahhoz, hogy fel tudjam fogni, hogy nem kötődhetek egy olyan, általam elképzelt képhez, ami nem létezik, hanem ki kell nyitnom a szemem és azt az értéket, amit élem adott az Úr magamhoz ragadjam és sose engedjem el.

Meg is ragadtam az alkalmat és összekötöttük az életünket Péter Zsolttal. Ugyan az esküvőnk sem így képzeltem el, (sajnos a járvány ebbe is beleszólt) de megint megmutatta az Úr, hogy nem lehet mindent nekem úgy irányítani, ahogy én gondolom.

Szeptember végén megkaphattam/megkaphattuk életünk értelmét, egészséges kisfiunkat, Leventét.

Hálaadással szeretném elmondani, hogy a szülésnél is az Úr mennyire velünk volt és mennyire fogta a kezünket és adta az Ő erejét.

A szülés esetében császármetszéssel történt, ahol az apukám volt velem, hiszen számomra az apás szülés ezt jelentette. Minden rendben ment a műtét alatt, amikor kellett Levi felsírt, az orvosom megnyugtatóan, hogy gyönyörű és egészséges is. Apát magam mellől el is küldtem, menjen Levi után, őrizze, legyen vele és figyelje Őt!

Közben engem visszatoltak a szobába, ahol Zsolti várt, minden esetben mikor érdeklődtünk azt az információt kaptuk, hogy minden rendben a kicsivel. De (!) pár perccel később Apa megjelent a szobánkban, hófehérre vált arccal, hogy nagyon nagy baj van Levivel. A csecsemős orvos közölte velem, hogy nem úgy vesz levegőt ahogy kellene, és éppen másik kórházban keresnek neki csecsemőintenzív osztályon helyet. Igaz, hogy deréktól lefelé semmit nem tudtam csinálni, de ezt hallva, majdnem felálltam. Kedves Testvérek, azt gondolom, hogy ebben a pillanatban bele lehet gondolni, hogy én, mint friss anya azt sem tudtam mit tehetek ebben a helyzetben. A testem nem mozdul és nem teszi azt, amit az agyam parancsként kiabál felé, hogy fel kell állni és oda kell menni a gyerekemhez, látnom kell, meg kell fognom, nem veheti el tőlem senki, hiszen csak pár másodpercig láttam őt, akire ennyi időt vártam. De a lábam nem mozdult, nem akart elindulni, nem tett semmit.

Az jut most eszembe (a szülés napján nem, bevallom), hogy hányszor történik az életünkben hasonló helyzet, hogy nem mozdulnak a dolgok, hiába adjuk a „parancsot”, hiába akarjuk emberként megoldani, hiába minden, mozdulatlanul marad és nem engedi, hogy azt tegyük, amit mi jónak látunk, érzünk abban a helyzetben, pillanatban.

Ám ekkor tudunk a mi Jó Atyánk elé állni, és könyörögni azért, hogy mentsen meg minket attól, ami ilyenkor a fejünkben megfogalmazódik. El kell, hogy mondjam én is így tettem, a hír hallatán nem a kétségbe esés lett rajtam úrrá, hanem tudom, hogy az Úr velem/velünk van és segít Levinek is, hogy az új világba ahová érkezett, egészségesen tudjon indulni. 20 perc elteltével, ezer érzelmi hullám után, egyszer csak megérkezett a várva várt ajtónyitás. A szülésznő volt, Levivel a karján, aki megküzdött a problémával és végre megkaphattuk Őt tökéletes légzéssel.

Visszatekintve az elmúlt évre, akkora hálát érzek a szívemben, amit nem tudok sem elmondani, sem leírni. Ahogy körül nézek és látom a családom, könnyek közt tudok csak az Úr elé állni, és megköszönni Neki, hogy mindig velem van, mutatja az utat, amit kirendelt számomra, megőriz és vigyáz a férjemre és kisfiamra is.

Mindenkinek, akik olvassák ezt a pár sort, nagyon sok boldog karácsonyt és hasonlóan sikeres és az Úrban bízó új évet kívánok.

Péter-Szilágyi Renáta

Gyülekezeti évünk

Amikor valamivel kapcsolatban beszámolóra kérnek fel, elő jönnek bennem a régi reflexek tanulmányi éveim tapasztalásai, a megfelelési kényszer, mit mondjak el a kemény munkával, szorgalommal megszerzett és a belém sulykolt ismeretekből. Hallom a kérést, ami felszólítássá lesz, számot adni arról, ami történt, felidézni az örömteli eseményeket, a szép eredményeket, de a szorongást, a bizonytalannak tűnő helyzeteket is. Ez az emberi reakció, ami felszínre akar törni és el akarja terelni a figyelmet a legfontosabbról. Így van ez most is, amikor visszatekintek az elmúlt időszak gyülekezeti eredményeire anyagi és lelki értelemben egyaránt. Mert voltak, vannak eredményeink, szemmel láthatók, kézzel foghatóak. Olyan világban élünk, amikor az eredmények nagyon fontosak. De elég-e nekünk a sok-sok szép eredmény? És boldoggá tesz-e bennünket? A válasz, nem, mert mindenben elégedetlenek vagyunk. Mert mindig van valami, vagy inkább valaki, aki el akarja venni az örömünket. Tudjuk ki ő! Az, akinek nem célja, hogy összerendezzen, összhangba hozzon, egységben tartson, hanem pont az ellenkezője igaz rá, a szétdobálás a feszültségkeltés, az elbizonytalanítás. És ebben a helyzetben felfoghatatlanul nagy kegyelem, hogy van, aki megálljt parancsoljon és összerendezze gondolatunkat, felhangolja lelkünket a hála, és eszünkbe juttatja mindazt, ami az elmúlt két évben velünk, az albertirsai gyülekezettel történt. Nem általunk, hanem velünk együtt úgy, mint akik részesei lehettünk sok-sok megélt csodának. Mert

csoda az, hogy Isten megajándékozta gyülekezetünket egy új területtel,

csoda, hogy a nagy szintkülönbségek eltűntek, kisimult és használhatóvá vált az elhagyatott helyszín,

csoda, hogy újra feltört a víz a régi kútból és életvizévé vált a rügyet fakasztó új ültetvények számára,

csoda, hogy vidám és boldog gyermeksereg vehette birtokba a kihalt, lakatlan területet, és önfeledten, vidáman élték át a Bibliai történeteket felidéző légvarak minden gondot felszabadító érzéseit,

csoda, mert megbékéltek a szomszédos háborgó szívek,

csoda, mert új értelmet kapott a közös feladatban kipróbált testvéri összefogás,

csoda, mert öt évszázad távlatában tekintve hitelődeinket reménységgel nézhetünk a jövő nemzedékére, a jövő tavasszal sarjadó újabb facsemetékkal együtt növekvő gyermekekkel együtt, akikkel megáldott bennünket a teremtő és gondviselő Isten.

A felsorolt csodák átélése között egy pillanatra megállunk. Fájó szívvel, de hálával emlékezünk azokra, akik ebben az időszakban az Égi Hazába távozva hirtelen és váratlanul hagytak itt minket.

És mi a legfontosabb? Hogy Urunk munkálkodik gyülekezetünkben, munkálkodik a szívünkben és el akar bennünket vezetni a legfőbb igazságra. Legyünk engedelmesek és szolgálatra készek!

Czibula Zoltán

Advent harmadik vasárnapja Pilisen

Pilis város többéves hagyományaihoz híven, idén is közösen összefogva hangolódtunk az ünnepekre. Advent harmadik vasárnapján szolgálhatott gyülekezetünk a város lakosai felé. Lelkipásztorunk, Ujvári Ferenc testvér, a Lukács evangéliuma 2:7 alapján készült és mondta el, amit Isten a szívére helyezett: „és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” Milyen különleges érzés lehet, amikor az ünnepi házban, az ünnepi asztalnál

minden készen áll az ünnep megkezdéséhez, ám mégis valamilyen hiányérzetünk támad. Hiányérzetünk van, hiszen valami vagy valaki hiányzik. Pontosabban fogalmazva, az a Valaki hiányzik, akiről az ünnep maga, az ünnep teljes egésze szól. Az a Valaki hiányzik, aki miatt ünneplünk, aki miatt három napra lecsendesül a világ. Mi már tudjuk, hogy ez a személy Isten egyetlen fia, akit erre a földre elküldött, hogy nekünk új életet, örömet, békességet, megigazulást és kegyelmet hozzon. Milyen jó, hogy mi, istenfélő emberek ezzel a lelkülettel várhatjuk az Urat, várhatjuk és élhetjük át a karácsony igazi üzenetét. Hisszük és reméljük, hogy szolgálatunk, mind az ének-mind pedig az igei rész, elért az emberi szívekhez és ennek fényében tudnak ünnepelni.

Gellén-Gáspár Aliz

Légy kész a találkozásra!

A napokban kezembe került Gyökössy Endre "Találkoztam Istennel" című könyve.

Ábrahám történetét írja le magyarázva, hogy élete különböző szakaszaiban hogyan élte meg az Istennel való találkozást. A könyv elején lévő történetét szeretném megosztani, majd tovább gondolva átadni.

Ime az idézet "Egyszer egy öreg, tapasztalt hívőtől azt kérdezte valaki: hogyan lehet bátyám, hogy fiatal koromban egyszer szólt hozzám az Isten, világosan és félreérthetetlenül, egy csendes órán, az ígén keresztül és azóta sem? Azóta hallgat, szenvedek a némasága miatt. Az öreg hívő azt válaszolta. Azt hiszem, azért nem hallod a hangját, mert akkor nem tetted meg azt amire indított, amit kért. A kérdezőnek könnyes lett a szeme, és csak annyit mondott: Valóban így történt! Ezért nincs is áldás az életemen." Eddig az idézet. Ezen történetet tovább gondolva alig merem megkérdezni, csak nagyon csendesen és nagyon halkán kimondva: kedves olvasó te hallod Isten hangját? Szól hozzád és engedelmeskedsz annak, amit rád szeretne bízni, hogy megtedd?

Az advent időszakában az ember elcsendesedik, végiggondol dolgokat készül az ünnepre, és várakozásában önvizsgálatot tart. Karácsonyra készül minden ember, megemlékezünk Jézus születéséről, és a várakozásban arra gondolunk, hogy elkerülhetetlenül egyszer találkozunk Megváltónkkal, szemtől szembe. Ez pedig igaz minden emberre, ha elhiszi, ha tagadja Őt.

Készülj és legyél kész arra a napra. Mikor lesz az számodra vagy számomra, azt nem tudjuk, de reményiségünk szerint nemsokára.

Záró gondolatként a 2Péter 3:9-et idézem: "Nem késik az Úr az ígérettel, mint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen." Vedd ezt komolyan kedves olvasó.

Tartalmas, aktív adventi várakozást es gazdagon megáldott karácsonyt kívánok szeretettel!

Váradi Barna

Távol és közel

Éltető kapcsolatok
kötnek minket
egymáshoz,
táplálják, óvják,
gyógyítják
életünket.
Megszoktuk, hogy
látjuk a boltban az
eladót, szót váltunk
az ismerősökkel,
elpanaszoljuk
bajunkat az
orvosnak,
megvitatjuk az élet
dolgait a fodrásznál,

vagy jólesően eldiskurálgatunk a barátunkkal nagy kérdéseinkről.

Nem is szólva a nélkülözhetetlen kötődésünkről a házastársunkkal, gyermekeinkkel, szüleinkkel, amelyek lehetnek megszokottak, de ha nincsen, a hiányát alaposan megérezzük.

Végül pedig lelki testvéreink Istent áldó, egymást bátorító, imádkozó szeretet közössége megkoronázhatja múlandó életünk napjait.

A világjárvány tombolása miatt ezek az éltető közösségek egyszerre eltűnnek az életünkből, vagy minimálisra csökkennek. Távol kerültünk egymástól, visszatálhatunk-e valaha ezekre?

Valójában szembesülünk azzal, mi is fontos az életben. Ezek a kapcsolatok mérhetetlenül felértékelődnek most, ahogy közeledik a karácsony.

Távol vagyunk egymástól, leszünk-e még közel?

A helyzet nyers valósága nem sok jóval kecsegtet. Vagy mégis van benne valami nagyon fontos üzenet?

Az emberi szeretetkapcsolatok fontosabbak, mint a dolgok, amelyekért még ezeket a kapcsolatainkat is feláldoztuk. Egy mosoly, egy kérdés, egy hálás tekintet, vigasztaló szó, bátorító jelenlét most fájdalmasan hiányoznak.

Mindezt mégis pótolja egy bizonyos közelség, amelytől távol voltunk sűrűn tervezett életmódunkkal. Isten közelsége ez. Ebben csüggedt szívünk felüdül, nyugtalan lelkünk békére lel, mert Isten szeretete átölel.

Sokaktól távol kell ünnepeljünk az idén. Isten mégis olyan közelségbe hív magához, amelyet nem ismertünk a múlandókért folytatott nagy rohanásban. Keressük hát Őt szívünk csendjében, amíg megtalálhatjuk, hívjuk segítségül, amíg közel van!

Megüresítem magam

Ha földereng az égi csillag,
Hirdetni: itt az Újszülött,
a napkeleti királyokkal
majd én is útra készülök.

Az ajándékuk drága mirha,
illatos tömjén, dús arany
és én, a koldus, így megyek csak
szegényen, ajándéktalan.

Nincs kincsem, rangom, csak a bűnök
nagy halma rakva lelkemen,
kiszórom ezt is, hogy szívemben
minél több tiszta hely legyen,

mert így, tudom, hogy Betlehembe
nem megyek ajándéktalan:
az lesz a legszentebb ajándék,
hogy megüresítem magam.

Bódás János

U.F

„A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár. Aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.” Mt 19:19

Körzeti események

Regionális hálaadó ünnepély

Idén ismét a pilisi közösségi központban tartottuk a regionális hálaadó ünnepélyünket. A tavalyihoz képest már négy gyülekezet találkozott ezen az alkalmon.

Albertirsa, Monor, Pilis és Vecsés baptista gyülekezeteinek résztvevői népesítették be a valóban erre a célra nagyon alkalmas színháztermet.

Igehirdetőnk Téglási Lajos vecsési lelkipásztor üzenetével hála hangolta szíveinket, amit az azt követő szolgálatok csak fokoztak.

Minden gyülekezetből egy-egy szolgáló csoport színesítette ezt a délutánt, és volt férfikari szolgálat is a Vox Nova Férfikar jelenlevő tagjainak jóvoltából.

Nagy örömmel énekeltük közös énekeinket is, még maszk nélkül, felszabadultan, hálás örvendező szívvel.

Az alkalmat Ujvári Ferenc Albertirsa-pilisi lelkipásztor vezette, aki a szolgálatok között a hála hangolás fonalát "gombolyította" ily módon is "behálózva" ünnepi díszbe öltözött lelkünket.

Ünnepélyünket a baptista himnusszal fejeztük be, egybeforrt szívvel dicsőítve Megváltó Urunkat. "Feltámadt Hős, ó dics Neked!"

Bemerítési ünnep

Megmozdult a pilisi gyülekezet bemerítő medencéjében a víz 2021. szeptember 19-én, amikor Zsengellér András merítette be Ujvári Ferenc lelkipásztor.

Testvérünk hosszas keresés és vívódás után adta át életét Megváltójának, megható módon bizonyosságot téve hitéről és meggyőzéséről, hogy mindenképp Isten népéhez szeretne tartozni itt e földön és majdan a mennyben is.

Az égi angyalokkal együtt nagy örömmel vett részt a népes gyülekezet ezen az ünnepélyen és énekelte hálától csordultig telt szívvel:

"Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ki megtérve hazaérkezett"

Szilágyi József

Öröm a nehéz időkben is!

Ez a vírussal teli időszak a mi családukba nem szomorúságot és aggodalmat hozott, hanem örömet és boldogságot: egy szép nyári napon megszületett első unokahúgom, Tenkely Nóra.

Szeptember 5-én került sor a gyermekbemutatásra az imaházban. Ujvári Ferenc lelkipásztor 146. zsoltár 5-6 versével köszöntötte őket: „Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége, aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor.” Köszöntötték őket a bibliakörös gyermekek egy jól ismert igeverssel és id. Tenkely Zoltánné, aki már Nóri dédmamája, egy gyönyörű verssel köszöntötte.

Én is izgalommal készültem erre az alkalomra: nemcsak mint gyermekbibliköri tanító, hanem mint testvér és mint 3 kisgyermek anyukája állhattam ott. Bőjte Csaba gondolatait hívtam segítségül: „A szülőknek nem kell semmilyen extra mutatót végeznie: élni, remélhetőleg a tőle legteljesebben, legszebben, legtisztábban, legőszintebben a maga életét. Minden pillanatban nevel, bármit mond, tesz, azt a gyermek a tudata mélyén elraktározza...”

Kedves Zoli, Adri és Nóri! Kívánom magam, a bibliaköri tanítók és a gyermekek nevében, hogy legyetek nagyon boldogok, éljetez egymással szeretetben és békességben!

Csontos-Czibula Mariann

Éger-kert megnyitó és Bibliai Családi Park

2021. augusztus 1-én került sor gyülekezetünk új telkének, az Éger-kertnek a hivatalos megnyitó ünnepségére, amelyen gyülekezetünk lelkipásztora, Ujvári Ferenc és Albertirsa város polgármestere, Fazekas László is beszédet mondott. Ez a nap egyben egy szolgálati lehetőség is volt az albertirsai és a pilisi gyülekezet számára. Ezen a napon az Éger-kert adott otthont a Bibliai Családi Parknak, ahol a gyerekek bibliai témájú játékokat próbálhattak ki. A játékokat az egyház bocsátotta rendelkezésünkre. Ezt a napot hosszas szervezés, előkészítő

munka előzte meg. Az időjárás sem könnyítette meg a helyzetünket. A nap során többször volt felhőszakadás és szél, amely miatt a játékokat el kellett pakolni, a légvárat leengedni, majd újra visszaállítani. A kedvezőtlen időjárás ellenére sokan ellátogattak gyermekeikkel, hogy kipróbálhassák a játékokat. Hálás a szívünk, hogy megtapasztalhattuk a Jó Isten gondviselését, és a kezdeti nehézségek ellenére megvalósulhatott ez a nap. Az előkészület áldás volt a szervező csapatnak, jó közösségépítő ereje volt, jó volt megtapasztalni a közös szolgálat örömét, áldását. A gyerekek jól érezték magukat, minden állomáson egy-egy bibliai történettel ismerkedhettek meg, búcsúzóul Gyermekbibliát kaptak ajándékba. Azt reméljük, hogy az Éger-kert a jövőben is sok missziós alkalomnak ad majd otthont.

Czibuláné Perlaki Edit

Menyegző a pilisi gyülekezetben

A most közelgő ünnepeink előtt visszagondolunk az elmúlt év eseményeire. A világjárvány átírta az egész ünnepi menetrendet, de Istenünknek hála, így is adott alkalmakat, hogy ünnepi díszbe öltöztessük szíveinket.

Különleges nap volt családunk számára 2020. október 24., amikor Aliz lányunk házasságot kötött Gellén Jánossal. Szép őszi napra ébredtünk és a készülődés láza mindenkit eltöltött. Az igei gondolatokat Matuz József, monori lelkipásztor tolmácsolta az ifjú pár és az ünneplő gyülekezet felé a Máté evangéliuma 13. rész 45-46. igeversekből: „Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.” (Mt. 13:45-46.) A példázat szavai szorosán összefüggnek a házasságra lépéssel, mely szerint „feladni valamit, hogy fogadhassak valamit, ami még értékesebb, újabb hatással bír.” Az igehirdetést követően Újvári Ferenc lelkipásztorunk vezetésével az ifjú pár örök hűséget fogadott egymásnak, majd az áldáskérésre került sor. Az örömünkbe annyi öröm vegyült, hogy a világjárvány, miatt nem tudtak velünk örülni a külhonban élő szülők, nagyszülők, nagynénik, rokonok. Viszont a technika segítségével sikerült közel hoznunk őket, így lélekben és imádságban is velünk voltak.

Hálás szívvel tekintünk vissza az elmúlt év ünnepeire és egyedül Istenünké a dicsőség!

Gáspár Attila

Imádság öt ujjal

1. A hüvelykujj van legközelebb hozzád. Szóval, kezdj imádkozni azokért, akik legközelebb vannak hozzád. Rájuk könnyű gondolnod. C.S. Lewis mondta egyszer, hogy ez “édes kötelesség”.
2. A mutatóujj a következő. Imádkozz azokért, akik tanítanak, vezetnek, irányítanak, gyógyítanak. Tanárok, orvosok, lelkészek. Támogatásra, bölcsességre van szükségük, hogy jó irányt mutassanak a rájuk bízottaknak. Emlékezz rájuk imáidban!
3. A következő a leghosszabb ujj, ami a vezetőinkre emlékeztet bennünket. Imádkozz az ország vezetőiért, az üzletemberekért, hivatalnokokért. Ők formálják a nemzetünket, irányítják a közgondolkodást. Szükségük van Isten vezetésére.
4. A negyedik a gyűrűs ujj. Meglepő lehet a tény, hogy ez a leggyengébb ujjunk, amit bármely zongoratanár megerősíti. Ez emlékeztessen arra bennünket, hogy imádkozzunk a gyengékért, azokért, akik bajban vannak, fájdalommal küzdenek. Értük soha nem tudsz túl sokat imádkozni. Éjjel-nappal szükségük van az imáinkra.
5. Végül a kisujj következik. Ide helyezhetjük magunkat az Istennel és másokkal való kapcsolatunkban. Ahogy a Biblia mondja, a legkisebb lesz a legnagyobb közöttetek (Lk 22,26). Amíg a másik négy csoportért imádkozol a te szükségeid megfelelő perspektívába kerülnek, így önmagadért is sokkal hatékonyabban tudsz könyörögni.

Közreadta: Újváriné Szabó Anikó

Csak a gyerekek érezhetik át karácsony varázsát?

Sokat hallok ismerősöktől, hogy a karácsonyt igazán gyerekként lehet átélni, felnőttkorunkra pedig már elmúlik az ünnep varázsa. Valóban korhoz kötött lenne az, hogy a karácsony üzenetének melege átjárja a szívünket?

Hosszas szaloncukor-kötözés és fadísztítés után eljött a Szenteste egyik legizgalmasabb pillanata: lekapcsoltuk a villanyt, az égőket pedig fel. Egy pillanat alatt csoda történt a lakásban, a karácsonyfa megmutatta magát teljes díszében, én pedig gyerekként csillogó szemmel csak ámultam és bámultam a színes fényeken, majd a kanapén ugrálva azon örömködtem, hogy ilyen szépet még soha nem láttam (pedig hát, az előtte lévő karácsonyon ugyanúgy világítottak a fények, de ez abban a pillanatban egyáltalán nem számított). Összegyűlt a család, a díszes fa köré álltunk, megfogtuk egymás kezét, és így énekeltünk karácsonyi énekeket, miközben egymás arcát csodáltuk az ünnepi fényben.

Gyerekként tiszta szívvel, őszintén csodálkozunk rá az egyszerű dolgokra is, könnyen hiszünk a csodákban, és hálatelt a szívünk. Ezen tulajdonságok miatt is tagadhatatlan, hogy más gyerekként átélni a karácsonyt, mint felnőttkorban. De nem is kell, hogy az ünnep az évek előrehaladtával ugyanolyan legyen. Bár felnőttként nehezebb dolgunk van, mert tennünk kell azért, hogy a karácsony öröme megszülessen a szívünkben, ez egyúttal egy szép kihívás és feladat is, hiszen a karácsony nem csak a gyerekeknek van fenntartva. Aki szerint a karácsony csupán a gyerekek ünnepe, az vagy nem tudja, hogy számára is adott a lehetőség az ünnep mélyebb átélésére, vagy pedig lusta változtatni. Ráadásul megfosztja magát az örömtől, és nem készít Jézusnak szállást a lelkében. Hiszen mindannyiunk szíve lehet tiszta, hálatelt és hittel teli, így mindannyiunkat betölthet a Megváltó születésének öröme. De hogyan?

“Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit! A völgyeket töltsétek fel, a hegyeket, halmokat hordjátok el, ami görbe, legyen egyenessé, a göröngyös változzék sima úttá, és minden test meglátja az Isten üdvösségét.”

Meglátjuk az Isten üdvösségét, ha a hegyeket, halmokat elhordjuk. Mit jelent ez? Egyenessé kell tennünk az életünkben azt, ami még görbe; a megtérés útját kell választanunk nap mint nap. Chiara Lubich: És újra itt a karácsony... c. könyvében így ír erről: „Ő, aki kétezer évvel ezelőtt belépett a történelembe, szeretne belépni a mi életünkbe is. A szívünk felé vezető út azonban tele van torlaszokkal. El kell egyengetnünk a göröngyöket, félre kell tolnunk a köveket. De vajon mi akadályozza Jézus útját?”

Akadály lehet például, ha nem vesszük figyelembe Isten akaratát, és csak a saját terveink szerint haladunk; de a szívünkbe betelepülő harag, sértettség, a gőg, felfuvalkodottság, egy függőség, kicsinyhitűség, kapzsiság, vagy bármilyen bűn is akadály lehet. Az első lépés, hogy alázattal beismerjük: van, amiben fejlődnünk kell, van olyan rossz szokás, amit el kell hagynunk ahhoz, hogy megtisztuljon a szívünk, és így Jézus szállást vehessen a lelkünkben. Hiszen, ha a bűn tölti be azt, mégis, hogy jutna hely az Isten Fiának?

Angelus Silesius, egy XVII. századi misztikus költő kemény szavakat használ: „Jézus ezerszer megszülethetne Betlehemben, ha lelkedben meg nem születik, mit sem használ neked, hogy elhozta az üdvösséget.” Megijednünk nem kell, de szükséges őszintén magunkba tekintenünk: milyen rossz szokást kell elhagynom? Miben kell fejlődnöm? Milyen torlaszok, göröngyök állnak a szívemhez vezető úton? Mi akadályozhatja Jézust abban, hogy szívembe költözzön? Ha beismertük hibáinkat, lépünk a megtérés, a fejlődés útjára. Ne csak a lakásod, hanem a szíved is pucold ki karácsony ünnepére! Hittel, bűnbánattal, szívbéli megtéréssel előkészíthetjük az Üdvözítő eljövetelének útját, s „karácsonykor így majd megajándékozhatjuk az érkező Jézust szeretettől lángoló, szeretetben elemésztődött szívünk érett, zamatos gyümölcsével.” (Chiara Lubich)

Higgyünk abban, hogy Isten megtartja ígéretét: „boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent”.

Forrás: Internet 777 blog

Megemlékezés hazaköltözött testvéreinkről...

Reinbold Ferenc

Született 1937 március 23-án, Hadadon, Reinbold András és Löscher Mária 5. gyermekeként.

Már ifjúkorában elfogadta az Urat. Aktívan részt vett a gyülekezet életében, munkájában. Zenei szolgálatai sokrétűek voltak, fúvós, pengetős zenekar, énekkar, amelyben nemcsak énekelt, hanem karvezetői szolgálatot is végzett.

Édesapját fiatalkorában veszítette el. Emiatt sok és nehéz családi felelősség hárult rá.

1962-ben kötött házasságot Bányai Ilonával, akivel 58 évet éltek boldog házasságban. Házasságukat az Úr 6 gyermekkel ajándékozta meg, tizennégy unokával és mindaddig négy dédunokával.

Gyermekeik messzire kerültek a szülői háztól, s ahogyan közeledett az idő kor minden terhével együtt, testvéreink az otthonukhoz legközelebb élő, legfiatalabb leánygyermekük közelébe költöztek, így kerültek Magyarországra, Pilisre, ahová a beilleszkedést könnyítette az is, hogy anyanyelvi környezetben maradhattak. Itt a helyi baptista gyülekezet hűséges tagjaivá váltak.

Hosszantartó betegség, gyengélkedés után, 2021. július 3-án hívta haza az élete ura.

Megrendült, de ugyanakkor hálás szívvel vett részt 2021. július 13-án a pilisi gyülekezet testvérisége Reinbold Ferenc testvérünk temetésén, aki 84 évet kapott e földön Mindenható Urától.

Megrendült szívvel azért, mert már nem lehet közöttünk mindig mosolygó arcával, reményteli bizakodó lelkével, példamutató hitével, szeretetével és életével.

Hálával azért, mert egész életében hűségesen és aktívan szolgálta Teremtőjét, Hadadon és Pilisen egyaránt. Ezért hisszük, hogy megkapta az élet koronáját.

Temetésén Ujvári Ferenc lelkipásztor és Szilágyi József gyülekezetvezető szolgáltak a gyászoló rokonság és a nagy számú résztvevő jelenlétében.

Emléke legyen örökké áldott!

Sz.J.

Csontos Sándorné emlékére

Csontos Sándorné - Czerman Lídia 1927.08.15-én született Szibériában, az Omszk melletti Iszilj Kuljban. Három éves volt, amikor édesapja Czerman János hazatérhetett a szibériai fogságból, már családjával együtt Albertirsára. Itt cseperedett fel, lelki otthona lett az Albertirsai Baptista Gyülekezet. Kora ifjúságában átadta az életét az Úr Jézusnak, hitét megpecsételve bemerítkezett. Ennek a gyülekezetnek, haláláig, hűséges tagja volt. Istentől kapott talentumával, emlékezetesen szép énekhangjával, örömmel szolgált a gyülekezet énekkarában.

Biri Sándorral kötött házasságából négy gyermeke született, Ildikó, Márta, Barnabás és Iván. Férje korai halála után 10 éven át élt házasságban Csontos Sándorral, akinek halálát követően, húsz évig élt özvegyiségben gyermekei gondoskodó szeretetében. Egész életében nagy tiszteletben tartotta az éltető földet, nagy gondnal művelte kertjét, szinte az élete utolsó napjáig, amikor az örökkévaló Úr meglepő hirtelenséggel hazahívta. Nagy ajándéknak és kegyelemnek éljük meg amiért Lídia néni régóta imádkozott, hogy nem kellett magatehetetlen állapotban, ápolásra szorulva szenvednie.

Nagyon szerette az egész népes családját, kiváltképpen, szeretett adni.

Édesanyánkra, Csontos Sándornéra emlékezve

Amikor visszatekintek az elmúlt évre (2020), nagyon eseménydús volt. Voltak jó és kevésbé jó, várt és váratlan események is. Augusztusban édesanyánk halála ért bennünket váratlanul, bár már néhány nap híján 93 éves volt, mégis meglepő hirtelenséggel költözött át az öröklétbe. Életének utolsó tíz évében már nálunk élt. Ez idő alatt sokszor emlékezett vissza az élete során megélt eseményekre, melyek között volt szép és jó, de volt, amire nehéz szívvel gondolt. A fájó emlékekről igyekeztünk elterelni a figyelmét. Szívesen mesélt Szibériáról, ahol született 1927-ben. Személyes élménye nemigen volt, így a szülei elmondása alapján emlékezett, mert alig múlt 3 éves, amikor édesapja Czerman János a szibériai hadifogságból már feleséggel és három gyermekkel tért haza. Nagyon megszerette új hazáját és a baptista gyülekezetet, ahol már ifjú korában sok jót és szép élményt kapott, Istentől pedig élő hitet. Fiatalon bekerült a gyülekezetnek. Istentől kapott talentumával az ének-hangjával, örömmel dicsőítette Őt az énekkarban évtizedeken át. Itthon is sokszor énekelt, főleg a kis unokáinak, dédunokáinak, akik igényelték is tőle és szerették. Amikor elérkezett életében a családalapítás ideje, házasságot kötött Biri Sándorral. Nagyon sokszor elmesélte: - "amikor Cserhalmi Imre volt itt a lelkipásztor és megláttam az iker kislányaikat a járókában, felsóhajtottam, Istenem, én is ilyen ikerbabákat szeretnék". Isten meghallotta ezt a sóhajt, mert valóban ikerként születünk meg, Ildikó és Márta. Ezt imameghallgatásnak élte meg, amiért mindig hálás volt. Született még két öcsénk, Barnabás és Iván. Édesapánk halála miatt 52 évesen lett özvegy, ami nagyon felzaklatta az életét. Később házasságot kötött Csontos Sándorral, akivel 10 évet élhetett együtt. Nem rejtette véka alá, hogy egyre erősebb benne a vágy, hogy szeretne már az Úrhoz költözni, habár érdeme nincs, de hitte, hogy kegyelemből ott lehet majd ő is. Űrt hagyott maga után, de a viszontlátás reményében sokszor gondolunk rá.

Boda Dezsőné

Ha Lica nénire gondolok, természetesen először a gyönyörű csengő szoprán énekhanga jut eszembe. Azután a példamutató ragaszkodása a gyülekezeti közösséghez. Mindig nagy örömmel jött – még idős napjaiban is – az Úr házába, és féltő szeretettel gondolt a gyülekezet tagjaira. Így rám is „*odafigyelt*”. Jóleső érzés volt megtapasztalnom, hogy mindig észrevette, ha hiányoztam! És ennek utána szeretettel hangot is adott. De fog hiányozni Lica néni ölelése, kézszorítása is, ugyanis míg beszélgettünk, végig szorította a kezemet. Már a pandémia alatt történt, hogy telefonon Őt is felhívtam, boldog volt. Hosszasan beszélgettünk, visszaidéztük azokat a régi szép időket, amikor még az énekkarban, vagy külön szolgálatban együtt duetteztünk. Még tervezgett, de ugyanakkor boldogan várta, hogy az Úr haza vigye. Emlékeztünk az elmúlt adventi időszakban vasárnaponként énekelt egyik kedves énekére is „Jézus visszajön, mindig készen várjuk Őt!

Hiányozni fog Lica néninek e földön elnémult hangja.

Özv. Bánszki Jánosné

„Letette a vándorbotot”

Pálinkás Pál 1944. szeptember 16-án született. 14 éves volt, amikor Tahí táborban megtért és még abban az évben, 1958-ban bekerült a gyülekezeti szolgálatba, amit élete végéig, mint énekkari tag, előljáró, versmondó végzett, csendes örömmel, szerényen. A végzetes betegség hirtelen tört rá, komolyabb előjel nélkül. Sikeres műtét után haza hoztam, sajnos covidal együtt, amit a kórteremben kapott el. Állapota stagnált, majd hirtelen romlani kezdett. Érezte, hogy földi útja végéhez közeledik, mert egy este megfogta a kezem és azt mondta: „Anyá itt az idő elbúcsúzni!” Másnap, az Őt látogató doktornőnek is azt mondta: „leteszem a vándorbotom doktornő és elmegyek a mennyei házába.” Az utolsó itthon töltött napon minden családtagjától el tudott búcsúzni. Utolsó tanácsa-kérése az volt: „Úgy éljete, hogy fönt találkozzunk!” 2021. március 23-án már alig kapott levegőt, kórházba került, ahol éjjel körül befejezte földi életét. Isten békessége és az akaratában való megnyugvás betöltötte a szívem, de nagyon hiányzik. Emléke legyen áldott!

Pálinkás Pálné

Rákosi Elemér élete

1959 augusztus 30 született Szerben, Rákosi Jenő és Antal Anna első gyermekeként, akik nagy szeretetben nevelték. A gyülekezeti élet és a zene szeretete már gyermekként is fontos volt számára.

1975. augusztus 24-én merítkezett be a Hadadi Baptista gyülekezetben.

1984. június 02-án házasságot kötött Antal Mártával, akivel egy gyülekezetben nőttek fel. Házasságuk első hat évében a szatmárnémeti gyülekezet tagjai voltak, ezek alatt az évek alatt született meg három gyermekük is. 1985-ben Dávidot, 1986-ban Mártit, 1988-ban Gergőt ajándékozta nekik Isten. 36 évet töltöttek boldog házasságban.

A Ceausescu diktatúra végső és legnehezebb időszaka nehéz elhatározásra készítette. Családjának

boldogulása érdekében 1989. szeptember 11-én a zöldhatáron átszökött Magyarországra. Isten gondviselése megőrizte a román határőröktől. A magyar határőrség azonban elfogta, és kapott egy vonatjegyet Budapestig. Így került a fővárosba, ahol azonnal elhelyezkedett a MÁV-nál.

1989. december 19.-én megdőlt a Ceausescu rezsim.

Hogy családjának új otthonot találjon Magyarországon, bejárta az agglomerációt. Az albertirsai vasútállomás hirdetőabláján olvasott egy március 15.-ei ünnepségre szóló meghívót, melyen énekelt az albertirsai baptista gyülekezet énekkara is. Ekkor otthagyva az érkező vonatot, elindult, hogy megkeresse a gyülekezetet. Az imaház nyitva volt, éppen énekórárt tartottak. Az énekórárt követően azonnal elhatározta, hogy Albertirsán fog házat keresni. Döntését soha nem bánta meg, a gyülekezetben segítőkész, szeretetteljes testvéreket ismerhetett meg, akik között otthon érezte magát. Így lett a gyülekezet és az énekkar tagja, majd idővel a közösség elöljárója és jegyzője.

1996-ban elkészült a szinte saját kezével épített háza a Móra Ferenc utcában. Sok időt és energiát fordított arra, hogy szép és kényelmes otthonot biztosítson családjának.

Mindig új célokat tűzött ki maga elé, így az építkezés befejezése után először egy művezetői képesítést szerzett, majd elvégezte az egyetemen a gépészmérnök szakot. Ezzel egy gyerekkori álma teljesülhetett. Több mint 20 év után a Máv Gép Kft-nél átszervezés miatt megszűnt a munkaköre, Isten csodálatos vezetése által a Közgépnél sikerült elhelyezkednie. A cég felszámolása után a V- Hídnál kapott munkát. Itt volt 2020. október 17-én az utolsó munkanapja. Hosszú éveken keresztül másodállást is vállalt azért, hogy az építkezést finanszírozza és a gyermekei számára is mindazokat a lehetőségeket biztosítsa, amit a román rezsim tőle fiatalként elvett.

Minden munkahelyén a kötelesség, a mások tisztelete, és az őszinteség vezette. Szerette a munkáját, lelkesedéssel beszélt róla és szorgalommal végezte mindvégig.

Tágabb családjának hiánya mindig szomorúsággal töltötte el, ezt az űrt azonban valamelyest pótolta a munkái során szerzett barátok és a jó szomszédok társasága.

Szabadidejében a műhelyén és a gyümölcsfáin kívül a hangszerei között szeretett lenni. Nem volt tanult zenész, tisztában volt a korlátaival, de mindig lelkesen dicsőítette Istent harmóniuma, vagy a zongorája előtt ülve. Nagy örömet okozott neki a gyermekeivel való közös zenélés is.

A legnagyobb boldogság azonban az volt számára, hogy látta gyermekeit szolgálni a gyülekezetben, és elmondhatta, hogy: „Én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk.” Szeretettel fogadta az új családtagokat: Anikót, Mátét és Krisztit. Boldog volt, amikor együtt lehetett a család, gyermekei ezt érezve, gyakran összegyűltek a szülői házban, hogy időt töltsenek együtt. 5 unokával is megajándékozta Isten: Vivien, Kinga, Bence, Olivér és Balázs jelentették számára a vidám, felhőtlen együttléteket.

Fájdalmasan fiatalon, 61 évesen, de boldog és teljes életet élve költözött Teremtőjéhez.

Rákosi család

Amikor Elemérrre emlékezem, egy gyönyörű zsoltár vers jut eszembe, ami az Ő életében valóság volt. „*Kész az én szívem Istenem arra, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!*” 108. zsoltár 2. vers. Ez a lelkes, közös énekszolgálat, dicsőítés kötött össze bennünket és tette szorosabbá kapcsolatunkat közel 30 éve, az Ének Együttesen belül. És ahogy lapozgatok az emlékeimben, olyan jó érzés visszagondolni azokra az áldott és vidám közösségi alkalmakra, amit Dömösön a zenei héten töltöttünk. De ugyan így felejthetetlenek a sátormissziós szolgálati utak úgy Debrecenben, mint Komáromban, az Egerben töltött csoda szép napok, amikor a kazetta felvételek készültek, vagy az utolsó közös szolgálat, amikor Soproni János Emmausi tanítványok c. zenés elbeszélését énekelhettük el az egri börtönben (még férjem Jancsi jelenlétével és vezetésével).

Elemér volt az, aki mindig hiányolta és szorgalmazta az Ének Együttes újbóli szolgálatát a gyülekezetben. ABÉKE 25 éves jubileumi ünnepségének is Ő volt a kezdeményezője. Ekkor mondta el nekem, hogy Ő *megtiszteltetésnek* érezte, hogy közöttünk énekelhetett és velünk együtt dicsérhette az Urat.

Hiányozni fog mindannyiunknak a kisebb közösségekből, az énekkarból, a nagy gyülekezeti közösségből.

Ez a kapcsolat most megszakadt, de a régi szép emlékeink, mintegy külön kötetként elraktározódnak és a szívünkben tovább élnek.

A legfontosabb mégis az, hogy hitünk szerint már megtörtént az a csodás találkozás, amiről annyira szeretett Elemér itt e földön énekelni:”*Oly csodás találkozás, mikor Jézus előttem áll, fénylő arcát nézhetem, s rám ragyog a kegyelem. Nyújtja átszegzett kezét és vezet új hazám felé, mily csodás, mily dicső lesz az a nap!*”

ö.B.J-né

Csányi Sándorné, Ibike az Úrhoz költözött

Csányiné Ibike úgy él emlékeimben, mint egy vidám, melegszívű testvér, aki nagyon szerette az Úr Jézust és szeretett róla bizonyosságot tenni az emberek között. Kapcsolatunk még gyermekkorra nyúlik vissza, és ebből az időszakból jött elém most egy kedves kis történet, amit édesanyám mesélt el. Ibike nagyon szeretett hozzánk járni a Szondy utcába esténként. Történt egyszer, hogy későbbre járt már az idő, amikor édesanyám finom érzékkel megkérdezte tőle: hogy Ibikém nem kellene neked már haza menned? Mire Ő vidáman csak annyit válaszolt, hogy ó, Zsuzsi néni, olyan sokan vagyunk otthon testvérek, hogy észre sem veszük, ha egy valaki hiányzik.

A bemerítésünk is együtt volt, de még jól emlékszem rá, hogy milyen izgatottan vártuk bizonyágtételünk után a kisteremben a gyülekezet választát.

Emlékeimben úgy él, mint aki nagyon jókedvű adakozó volt. Bármikor mentem hozzá, tőle üres kézzel nem lehetett távozni.

De követendő példa számomra az is, hogy mindig készen volt a szolgálatra. Amikor lelkipásztorunk kérte az önkéntes szolgálókat, neki mindig volt bizonyágtétele, verse, vagy egy szép éneke.

Férje halála óta, mióta egyedül maradt, szerette a karácsonyt Balatonfüreden a szívkörházban tölteni. Még nagy betegsége alkalmával egyszer, amikor telefonon beszélgettünk, csak érdeklődtem, hogyan lehet ide bekerülni (korábban ugyanis én is voltam ott, persze nem karácsonykor). Mire Ibike úgy belelkesegett, hogy már el is tervezte az utunkat. Le kellett, hogy nyugtassam, mondván, Ibikém, én nem karácsonyra gondoltam, mert mi akkor szeretünk családban a gyerekekkel együtt ünnepelni. Akkor még nem gondoltuk, hogy Isten útjai nem a mi útjaink, mi csak tervezünk, de Ő dönt. Emlékét szívünkben őrizzük.

ö.B.J-né

Karácsonyi Szókereső

Keress meg a listán található szavakat, húzd ki az ábrán. A szavak lehetnek függőlegesen, vízszintesen és átlósan is. Ha mindet megtaláltad, a kimaradt betűket karikázd be, és az X betűket kihagyva olvasd össze! Egy bátorító ígérvet kapsz megfajtéséért!

JÉZUS, MIRHA, MÁRIA, DICSŐÍTÉS, SZAMÁR, BÁRÁNY, ÖRÖKKÉVALÓ, BÉKE, MINDENHATÓ, ANGYAL, TÖMJÉN, MESSIÁS, CSILLAG, ÍGÉRET, PÁSZTOR, SZERETET, HIT, VILÁGOSSÁG, BÖLCSEK, FENSÉGES, BETLEHEM, ARANY, IMMÁNUEL, MEGVÁLTÓ, PRÓFÉCIA, SZOLGA, ÖRÖM, CSENDES ÉJ, NÉPSZÁMLÁLÁS, ÜDVÖZÍTŐ, KEGYELEM, IGE, REMÉNY, KIRÁLY, HŰSÉG, JÓZSEF, JÁSZOL, GYERMEK, IRGALMAS, JÚDA, ÁLDÁS

Szeretettel
KERESZTÉNY BLOG

Tégy mindent Isten kezébe!

Tégy mindent Isten kezébe!
Ne kérdezd tőle, mit ad cserébe,
Hisz Tőle kaptad földi életed
És megváltásod elvégeztetett.

Csak szent kezébe tedd le mindened:

A fájó múltat, súlyos terheket,
Lelkedet gyötrő átkos bűnöket,
jelenidődöt: minden percedet
Kezébe tedd le, amíg teheted.

S mit hoz a jövő? Nem is sejtethed,
Nem kell, hogy tudjad: tudja Istened.

Most arra kérlek Jézus nevében:

Tégy mindent Isten kezébe!
Hagyj mindent Isten kezében!
Mit Néki adtál, bíz rá egészen.

“Az Úrra hagyjad minden utadat”,

Ó add át Néki teljes önmagad!

Ő számon tartja minden dolgodat,

Ne vedd kezébe ismét sorsodat!

Hadd tartson kézben mindent Urad,

Attól ne félj, hogy neked nem marad!

Ne félj, csak higgy a Jézus nevében,

Hagyj mindent Isten kezében!

Végy mindent Isten kezéből!

Jót akar néked egész szívéből,

Fogadd el tőle a jót a szépet,

Belső nyugalmat és békességet,

Áldást, kegyelmet, szent reménységet.

De vedd át azt is, mi fáj és éget,

Nyomorúságot, vagy betegséget,

Mert ebből fakad a kipróbált élet.

Gyűljön ajkadon hála, dicséret,

Szárnyaljon szerte újjongó ének!

Tégy bátran vallást Jézus nevéből,

Végy mindent Isten kezéből!

Vizi István

SÁFÁR –

Az Albertirsai és a Pilisi Baptista
Gyülekezet Lapja

Felelős kiadó: Ujvári Ferenc lelkipásztor

Főszerkesztő: Bánszki-Szilágyi Szilvia

Segítő munkatársak: Buzás Ildikó
Gellén-Gáspár Alíz

Levélcím: Baptista Gyülekezet, 2730
Albertirsa, Kolozsvári u.13.

Telefon: 0620/886-1734

Email: safarlap@gmail.com

*Feliratkozás a Sáfár újság e-mailben
való küldésére safarlap@gmail.com -on
van lehetőség!*

